

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΥΝΤΗΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΝ;

Διὰ νὰ λύσωμεν ὀρθῶς τὸ πολύκροτον τοῦτο ζήτημα — και εἶναι πλέον καιρὸς και ἐπείγων μάλιστα νὰ τὸ λύσωμεν — πρέπει νὰ θέσωμεν αὐτὸ σαφῶς και καθαρῶς. Τί σημαίνει βασιλευεῖν ; Τί σημαίνει κυβερνᾶν ; Ἴδου ἡ διπλῆ ἐρώτησις, εἰς ἣν ὀφείλομεν ν' ἀπαντήσωμεν ἀνευ περιστροφῶν και ἀνευ ἐπιφυλάξεων, ἀφοῦ ἀνελάβομεν τὸν ἀγῶνα. Ἀγωνιζόμεθα δὲ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· ἐπομένως καταπολεμοῦμεν τὸ ψεῦδος, ἀδιαφοροῦντες τίνες εἶναι και ποῦ ἴπτανται, χαμηλὰ, ἢ ὑψηλὰ, οἱ ἐν ταῖς πολλαπλαῖς αὐτοῦ ἐμφανίσσιν ἐκπροσωποῦντες, ἐκμεταλλευόμενοι ἢ ἐξυπηρετοῦντες αὐτό. Ἄν, ὡς ἐλπίζομεν, ἀναδείξωμεν τὴν ἀλήθειαν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δυνάμει και τῇ καλλονῇ, δυοῖν θάτερον. ἢ οἱ τὸ ψεῦδος τῆ δυνάμει θὰ συνετισθῶσι, και τοῦτο ἐγκαρδίως εὐχόμεθα, ἢ ἂν ἐπιμείνωσι, θὰ γίνωσι κατάφωροι, ἐπομένως ἀκίνδunami σήμερα, αὐριον δὲ ὅτε τὸ κράτος τῆς ἀληθείας θὰ καταστῆ πάνδημον, ἐπικίνδunami βεβαίως . . . ἀλλὰ μόνον εἰς ἑαυτούς.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ δώσωμεν τὴν εἰς ἑκατέραν τῶν ἐρωτήσεων ἡμῶν προσήκουσαν ἀπάντησιν ἀνάγκη νὰ ἐνοήσωμεν ἀκριβῶς ποῖα τις εἶναι ἡ καθόλου κυβερνητικὴ μηχανὴ ἐν ἀληθείᾳ συνταγματικῷ πολιτεύματι. Ἐνώπιον τῆς ἐρεύνης ταύτης μὴ ποιοθῶμεν εἶνε ἀπλῆ, ἀπλουστάτη. Μία και μόνη εἶναι ἡ βᾶσις, ἀλλ' εὐρεία και γρανιτικῶς ἰσχυρὰ, ἐφ' ἧς ἐρείδεται τὸ συνταγματικῶς κυβερνᾶν και κυβερνᾶσθαι. Ἡ βᾶσις δὲ αὕτη εἶναι, ὅτι τὰ πάντα ἐκ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ ἐκπορεύονται και εἰς αὐτὴν καταλήγουσι. Δὲν ὑπάρχει συνταγματικῶν πολιτεύμα ἐκεῖ, ὅπου ἢ τε πρώτη λέξις και ἢ τελευταία δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸν λαόν. Οὕτω πάντα τὰ λοιπὰ πολιτοποικίλια και μυριοκίνητα ἐλατήρια τῆς συνταγματικῆς μηχανῆς τίθενται ἐκποδῶν, οὐδαμῶς ἐνδιαφέροντα ἡμᾶς ἐν τῇ προκειμένῃ ἐρεύνη. Μένει δὲ νὰ ἐξετάσωμεν τοῦτο και μόνον : πῶς κατορθοῦται ἡ πλήρης και

διαρκὴς ἐπικράτησις τῆς θελήσεως τοῦ κυριάρχου λαοῦ ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς Χώρας.

Μέγα τὸ ζήτημα, ἀλλὰ ἀπλουστάτον. Ἡ πλήρης και διαρκὴς αὕτη ἐπικράτησις κατορθοῦται διὰ τῆς πλήρους και διαρκούς λειτουργίας τῆς συνταγματικῆς βασιλείας. Ἡ μὲν πρώτη λέξις ἐξηκνήθη βεβαίως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως, ἡ δὲ ἐξαπόλασις τοῦ κυριαρχικοῦ δικαίωματος τοῦ νὰ ἐκφέρῃ ἐν πᾶσιν ὁ λαὸς τὴν λέξιν του τὴν τελευταίαν ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μεγάλων κυβερνητικῶν ζητημάτων ἀνετέθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγροπνον, συνετὴν και εἰλικρινῆ ἐκ μέρους τοῦ ἤδη ἐκλεχθέντος βασιλέως ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Εἵπομεν καθηκόντων, ἀλλ' ἐν εἶναι και ἐνταῦθα τὸ κυριώτατον καθήκον ἢ δικαίωμα τοῦ βασιλέως. Ὅλα τὰ λοιπὰ καθήκοντα ἢ δικαιώματα αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἐγγυήσεις ἢ μέσα· ἐγγυήσεις, διότι δυνάμει αὐτοῦ οὐδὲν δύναται νὰπραχθῇ ἀνευ τῆς γνώσεως και συνεισέσεως τοῦ βασιλέως· μέσα, διότι, δυνάμενον οὕτω τοῦ βασιλέως ν' ἀρνηταὶ ἐκάστοτε τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ, ἢ ἀποτρέπεται τὸ κακόν, ἐὰν κακὸν πρόκειται νὰ πραχθῇ, ὅτε και μόνον εἶναι συνετὴ και και δεικαιολογημένη ἢ ἀρνησις, ἢ ἀνατρέπονται μὲν οἱ εἰς τὸ κακὸν ἐπιμένοντες, καθίσταται δὲ ἀμέσως και νομίμως ἐνεργὸς, ὅπως ἀποφανθῇ περὶ τούτου ὀριστικῶς, ἡ κυριαρχία αὐτῶν. Τὸ ἐν δὲ τοῦτο καθήκον ἢ δικαίωμα τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ τῆς διαλύσεως τῆς βουλῆς.

Και ἰδου, ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς ἐρεύνης ἡμῶν περιορίζεται εἰς μίαν και μόνην τοῦ Συντάγματος γραπτὴν διάταξιν, ἐξ ἧς πάντες οἱ νόμοι και οἱ προφῆται κρέμονται. Ἄνευ τῆς διατάξεως ταύτης ἐν ἀντιπροσωπευτικῷ πολιτεύματι, ὅχι μόνον συνταγματικὴ κυβερνήσις δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν πολιτεία ὑπ' οἰανδήποτε μορφήν. Οὔτε δεσποτισμὸς θὰ ἦτο τοῦτο, οὔτε ἀριστοκρατία, οὔτε δημοκρατία, οὔτε κἂν ὀχλοκρατία· θὰ ἦν τέρας και αὐτῆς ἐτι τῆς ἀχαλινώτου ἀναρχίας εἰδεχθέστερον. Ἐξωτερικὴ νομιμότης, τύπον μάλιστα ἔχουσα φιλελεύθερον, τὴν δῆθεν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ λαοῦ, θὰ συνεκάλυπτε προσωρινῶς τυ-

ραννίαν ἀκόλαστον καὶ θά ὠδήγει μοιραίως εἰς τὴν ἀνατροπὴν. Καὶ τὸ τέρας τοῦτο ἤρξατο ἤδη προβάλλον παρ' ἡμῖν τὴν ἀπαισίαν αὐτοῦ κεφαλῆν.

Τίς δὲ ἔχει ἐν χερσὶ τὸ ἀκτανίκητον τοῦτο ὄπλον καὶ τίς ἐλευθέρως δύναται καὶ εἰλικρινῶς ὀφείλει νὰ ποιῆται χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ κακοῦ, ἢ πρὸς ματαίωσιν αὐτοῦ καὶ πρόληψιν τῶν κινδύνων; Ὁ Συνταγματικὸς Βασιλεὺς. Ἐπομένως εἰς τὸν Συνταγματικὸν βασιλέα ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον καὶ ἐνυπάρχει ἡ δύναμις τοῦ νὰ διατηρῆ ἑσάει ἀσάλευτον τὴν βῆσιν τοῦ συνταγματικοῦ οἰκοδομήματος, οὗ αὐτὸς ἴσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἥτοι τὴν διαρκῆ καὶ νόμιμον λειτουργίαν τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ.

Ἡδὴ τὸ βασιλεύειν καὶ τὸ κυβερνᾶν ἐμφανίζονται ἀφ' ἐαυτῶν αὐτόδηλα, σαφῆ, κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπηλλαγμένα τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων παρασίτων, οὓς ἐσκιαγραφῆσαμεν χθές. Κυβερνῶντες εἶναι, δρῶντες μὲν ἀμέσως καὶ ἐπὶ τῇ δράσει ἐλεγχόμενοι, οἱ ὑπουργοί, ἐμμέσως δὲ τοὺς ὑπουργοὺς ὑποδεικνύοντες, ἐνισχύοντες δ' αὐτοὺς καὶ ἐξελέγχοντες, οἱ βουλευταί. Τοῦτο εἶναι τὸ κυβερνᾶν. Διηνεκὴς πάλιν πρὸς τὰ πράγματα, πρὸς τὰ πρόσωπα, πρὸς τὰς περιστάσεις, πάλιν ἀπὸ τῶν ὑψίστων πραγματικῶν μέχρι τῶν ἐλαχίστων προσωπικῶν ζητημάτων ἐκάστην στιγμήν ἀιήκουσα, ἰδοὺ τὸ δυσχερὲς καὶ πολυώδυνον ἔργον τῶν κυβερνῶντων. Ἀρκεῖ ἡ ὑπάρξις αὐτῶν, ὡς ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν, ὅπως περιάπτῃ ταῖς πράξεις αὐτῶν νόμιμον κύρος καὶ ὅπως καθιστᾷ ὑπὲρ αὐτῶν συνταγματικὸν τεκ-

μήριον, ὅτι ἐν τῇ διοικήσει καὶ τῇ νομοθεσίᾳ ἀντιπροσωπεύουσι τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἡ ὑπάρξις αὐτῶν αὐτῇ εἰς τίνος τὰς χεῖρας εἶναι ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀνατεθειμένη; Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Συνταγματικοῦ βασιλέως. Ἐν πάσῃ στιγμῇ ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κόπῃ τὸ νῆμα τῆς ὑπάρξεως καὶ ὑπουργῶν καὶ Βουλῆς, διότι καὶ Βουλὴ καὶ ὑπουργοὶ εἴτε ἐκ τῆς θέρης τοῦ ἀγῶνος παραφερόμενοι, εἴτε ὑπὸ ταπεινοτέρων καταλαμβόμενοι αἰσθημάτων δύναται νὰ παύσωνται ἀντιπροσωπεύοντες τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ βασιλεύειν. Ἀκοίμητος ἀνωτάτη ἐποπτεία τῶν πράξεων τῆς Βουλῆς καὶ ὑπουργείου, ἀδιάλειπτος ἐλεγχος αὐτῶν ἐν ὄλαις τῶν ταῖς λεπτομερείαις, γνῶσις σαφῆς, καθαρὰ, βαθεῖα καὶ πάσης ἀπηλλαγμένη προκαταλήψεως τῆς ἐν πάσῃ ὥρᾳ κρατουσῆς, ἐν τῷ τόπῳ γνῶμης περὶ τῶν κυβερνῶντων, καὶ συνεπῆς βασιλικῆ ἐνέργεια ὅπως ἡ κρατούσα αὐτῇ γνώμῃ τοῦ τόπου, τυχὸν παραγινωρισθεῖσα, δεσπόσῃ ἐν τῇ κυβερνήσει αὐτοῦ, ἰδοὺ τὸ ὑψηλὸν καὶ σωτήριον ἔργον τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως.

Ἄς ἔλθωσι τώρα, ἀν τολμῶσιν ἔτι, νὰ ἐπαναλάβωσιν ἡμῖν τὰ ἄρρητα αὐτῶν καὶ ἀθέμιτα ῥήματα οἱ κόλακες, ἢ οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀνίκανοι, ἢ οἱ ποθοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι ἢ οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἐμφοβοί, ἢ οἱ ἀπάντων τούτων χειρότεροι ἐπιτήδειοι κερδοσκοποῖ. Τὸ Σύνταγμα ἔθηκε τὸν βασιλέα πολλῶ ὑψηλότερον ἢ ὅπου ζητεῖται νὰ καταβιβασθῇ ὑπ' αὐτῶν τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα.

Δὲν θέλει τὸ Σύνταγμα τὸν βασιλέα ἐμπεπλεγμένον εἰς τὴν διηνεκῆ ἐκείνην καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀχάριστον πάλιν ἐν ἧ ἤθελε κατασυντριβῆ ἐν τῇ πρώτῃ ἀποτυχίᾳ. Τὸ Σύνταγμα, αὐτὸ ἀληθῶς διδάσκον τί εἶνε ὁ πρὸς τὸν βασιλέα τερασμός, καθώρισε τὸν ἡγεμόνα ἀνώτατον ἐπόπτην τῶν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 454)

Ἦτο ἐνδεδυμένος ἀπλούστατα, ἀλλὰ τὸ ἐκ λεπτοῦ λινοῦ τῆς Σκωτίας καὶ λευκὸν ὡς χιῶν ὑποκάμισόν του ὑπεδείκνυεν, ὅτι ἀναμφιβόλως ἦτο πλούσιος. Ἡ γυνεὶάς του ἦτον ἡδὴ λευκῆ. Ἡ μορφή του ἦτον ἐκφραστικὴ καὶ ὠραία, ἀν καὶ ἀπηνυδισμένη, καὶ καθὼς ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ἠλλοιωμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως. Ὁ ὀφθαλμὸς του ἔμενε ζωηρὸς καὶ ἀγέρωχος, ἀλλὰ προσεκτικῶς ἐξετάζων τις αὐτὸν ἀνεκάλυπτεν ἐν τῷ βλέμματί του καὶ τῇ πικρᾷ πτυχῇ τῶν χειλέων του θλίψιν καὶ ἀποθάρρυνσιν, ἐλέγχουσαν τὸ τεταμένον τῆς διανοίας του. Προφανῶς, ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἐπαθε πολλὰ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του θά εἶχε βαθεῖαν πληγὴν, μεγάλην θλίψιν, ἣν ὁ χρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ.

Ἦ ἐν τῷ ὕδατι γινομένη ἀλλόκοτος κίνησις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἡνιόχου, ὅστις ἀναμφιβόλως ἦτον ἀμαξηλάτης, ἀλλ' ὁ ἀμαξηλάτης μεγάλης τιнос οἰκίας, ὡς ἐφαί-

νετο ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, ἀν καὶ μὴ φέρων κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν στολὴν τῆς ὑπηρεσίας του. Ἐστράφη ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ κλίνας πρὸς τὴν θυρίδα:

— Κύριε, εἶπε, κυττάξετε, κυττάξετε παρακαλῶ ἐδῶ ἀντίκρου μασ εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ ταξειδιώτης προέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε.

— Βλέπετε, κύριε;

— Βλέπω.

— Ὅθ' ἦνε κἀνένα ζῶον ἢ λύκος, ὁ ὁποῖος περνᾷ τὸν ποταμόν.

— Σταμάτησε, Λανδρὺ, σταμάτησε, διέταξεν ὁ ταξειδιώτης ἐκεῖνο ποῦ βλέπομεν δὲν εἶνε λύκος, ἀλλ' ἀνθρωπος ἀγωνιζόμενος ἀπελπιστικῶς κατὰ τοῦ συμπαρασύροντος αὐτὸν κύματος.

— Ὁ ἵππος ἐσταμάτησεν, ὁ δὲ ταξειδιώτης ἀνοιξας ζωηρῶς τὴν θυρίδα ἐξῆλθε τῆς ἀμαξίας, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἑδρας του κατὰ γῆς.

— Μὰ εἶνε δύο, κύριε, εἶνε δύο! ἀνέκραξεν ὁ Λανδρὺ.

— Ναί, εἶνε δύο, ἀπεκρίθη, ὁ κύριος, εἶνε εἰς ἀνῆρ, ὁ ὁποῖος σώζει ἄλλον!

Ταχέως διέτρεξαν τὴν ἀποχωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀπόστασιν. Ὁ Λυκογιάννης κατορθώσας τέλος νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ὄχθην, ἐδράξατο κλάδου ἰτέας κρεμα-

παλαιόντων, και ὅπως ἐλεύθερον διαιτητῆ πάσης μεταξὺ τῶν κυβερνώντων και τοῦ λαοῦ διχογνωμίας.

Ἄλλα τῆς μεγάλης ταύτης ἐντολῆς τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως ἡ σωτηρία ἐκπλήρωσις ἐξαργάται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐμπιστοσύνης ἢ ὁ βασιλεὺς ἐμπνέει εἰς τὸ ἔθνος· αὕτη δὲ ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε προῖον τῆς ὠμολογημένης πίστεως τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ πολίτευμα και τῆς ἐπίσης ὠμολογημένης ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον. Τούτων ὑπαρχόντων, ἐκλείπει πᾶς κίνδυνος παρεξηγήσεως τῶν βασιλικῶν πράξεων, ἡ θέσις τοῦ βασιλέως ἀνέρχεται εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν και τελεῖται φυσικῶς και ἀναποδράστως τὸ μέγα και πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς ὄρους τοῦ συνταγματικῶς κυβερνασθαι πληροῦν γεγονός, τοῦ νὰ ἐπικρατῆ ἀδιαλείπτως και νὰ διευθύνῃ διηλεκτῶς τῆς πολιτείας τὰ πράγματα ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους, ἐνσεσαρκωμένη τῷ βασιλεὶ και δι' αὐτοῦ νομίμως και εἰρηνικῶς δρῶσα. Οὕτω και μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια ἀδιάκοπος ἐν τε τῇ ἐσωτερικῇ και τῇ ἀχωρίστῳ ταύτῃ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τοῦ ἔθνους, νὰ ὑπάρξῃ δηλαδὴ ἀληθὴς ἐθνικὴ πολιτικὴ, ἥς ἀνευ ὁ τόπος καταδικάζεται νὰ βλέπῃ παρερχόμενα και καταλύοντα ἀντὶ νὰ οἰκοδομῶσι τὰ πολυποικίλα ἰδιοτελῆ πολιτικὰ πειράματα, εἰς ἃ ὀφείλομεν τὴν ἐνεστῶσαν ἐλευθερίαν ἡμῶν καταπτώσιν. Οὕτω δὲ μόνον και προλαμβάνονται αἱ κρίσεις και αἱ ἀνατροπαί, αἵτινες εἶνε θλιβερά μὲν ἀλλ' ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς διασαλεύσεως τῆς βάσεως, ἐφ' ἧς, ὡς εἶπομεν ἐν ἀρχῇ, τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐρείδεται, ἥτοι τῆς διαρκοῦς ἐπεκτάσεως τῆς κυριαρχικῆς τοῦ λαοῦ θελήσεως ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας.

Ταῦτα τὰ δέον γίνεσθαι. Περὶ δὲ τῶν γενομένων παρ' ἡμῖν, τῶν γινομένων σήμερον και τῶν δυνατῶν και τῶν ἀναγκαίων γενέσθαι αὔριον, ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

Καμπαίκι.

μένου ἐν τῷ ὕδατι. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ, και ἐπειδὴ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διατηρήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἰωάννας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τοῦ ἦτο δύσκολον ἀν' ὅχι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ πράγματι μόνον τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων ἐλευθέρων, δι' ἧς ἐκράτει τὸν κλάδον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ἀν' ἄφινε τὸν κλάδον, τότε τὸ ρεῦμα, ὅπερ ὄλονεν ἰσχυρότερον καθίστατο, θὰ συμπαρέστυρεν ἐκ νέου. Ὅσον δὲ διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν νεάνίδα, οὐδὲ κἂν τὸ ἐσκέφθῃ, μυριάκις προτιμῶν νὰ συναποθάνῃ μαζὺ τῆς, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐκείναι εἶναι ἀκόμη.

— Θάρρος, θάρρος! τοῦ ἐκραζῶν αἴφνης.

Χαροποιῶν κραυγὴν ἐξέβαλεν ὁ ἀγριάνθρωπος βλέπων ἐρχομένους δύο ἀνθρώπους παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

— Εἶνε γυνὴ! εἶνε νεάνις! ἐπεφώνησεν ὁ ταξειδιώτης.

Γρήγορα, γρήγορα, Λανδρὺ, ἄς τοὺς σώσωμεν τοὺς δυστυχεῖς. Βλέπει, κρατεῖ αὐτὸν τὸν κλάδον, σύρε τον λοιπὸν σιγὰ σιγὰ και πρόσεξε μὴ σπᾶσῃ, πρόσεχε καλὰ... Ἀκόμη ὀλίγον, Λανδρὺ.

Και ὁ ταξειδιώτης, γονυπετῆς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἶχε τεταμένους πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοὺς βραχίονας ἐτοίμους ν' ἀρπάσωσι τὴν νεάνίδα.

— Ἐσώθησαν! ἀνέκραξε, μπράβο, Λανδρὺ, γενναῖε μου Λανδρὺ!

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐκ Τριπόλεως.

Ἄ! μὰ αὐτὸς ὁ κ. Ζέγγελις ἐκδικεῖται κατὰ τῆς δυστυχοῦς ἐπαρχίας του τὴν γελοῖαν θέσιν, ἣν κατέκτησεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ. Εἰς τὴν Βουλὴν ἀν' ἐπαιξε πρόσωπον φελλάχου τοῦ πρωθυπουργοῦ του, ἐν Τριπόλει, ἐξασκεῖ κυριαρχίαν Σουλτάνου. Ἄνοίγει και κλείει τὰ δημόσια γραφεῖα εἰς τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὰ κατὰ βούλκσιν, μεταθέτει, παύει, ἄρχει τῆς χωροφυλακῆς, τοῦ στρατοῦ, ἀκόμη και τοῦ νεωστὶ ἀφιχθέντος εἰς Τρίπολιν ἵππικοῦ, ξυλοκοπεῖ, ὕβριζει, ἀκόμη και ἀνθρωπον μπορεῖ νὰ φονεύσῃ διὰ τῶν ὀργάνων του. «Και ὁ ἔσχατος τῶν πολιτικῶν φίλων του—γράφει ὁ ἀνταποκριτῆς μας—μπορεῖ νὰ μᾶς κρεμάσῃ ὅλους.

Ἐσχάτως ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου τοῦ κ. Ζέγγελι ἐἰς ἀγαθώτατος, ὠραιότατος και ρωμαλέος νέος, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, προσβληθεὶς ὑπὸ εἰκοσι φίλων τοῦ κ. Ζέγγελι, βοηθούτων και τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων και τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες ἐσπευσαν μὲν νὰ ἀφοπλίσουν τὸ θύμα, ἄφιναν δὲ τοὺς δολοφόνους κρυμμένους ὀπισθέν των νὰ πυροβολήσουν ἀνωθεν τῶν ὤμων των.

Αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν παρέχει ὁ κ. Τρικούπης εἰς τοὺς φίλους του βουλευτάς, διὰ νὰ παρέχῃσι και αὐτοὶ τὴν ἀλλήν ἐλευθερίαν νὰ νομοθετῆ κατὰ τὸ γούστό του και νὰ μὲνῃ πρωθυπουργός.

Ἐκράτει ἤδη ἐδραίως τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῶν ὤμων, ἀνευ δὲ πολλοῦ κόπου τὴν ἐσυρεν ἀπὸ τοῦ ὕδατος και τὴν ἐπλάγισεν ἐπὶ κλίνης ἐκ ξηρῶν καλάμων. Ἐν τῷ μεταξὺ, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Λανδρὺ, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὁ Λυκογιάννης ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ και ἐτινάχθη ὡς κύων ὁ ταξειδιώτης ἔρριψε βλέμμα ἐκπλήξεως ἐπὶ τοῦ ρωμαλέου τούτου, οὗ ἡ ἐκτάκτως μακρὰ παρ' ἀνθρώπῳ κόμη και οἱ τριχωτοὶ πόδες; και βραχίονες ἠδύνατο νὰ κινήσουν τὴν περιέργειαν και τοῦ μᾶλλον ἀδιαφόρου. Ὁ Λανδρὺ παρετήρει τὸν Λυκογιάννην ἐν ἐκστάσει ἀπεικονιζομένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἐν τούτοις ὁ ἀγνωστος ἐσπευσε νὰ περιθάψῃ τὴν νεάνίδα.

— Πέθανε; Ζῆ; Τὰς δύο ταύτας ἐρωτήσεις ἀγωνιωδῶς ἀπήθυσεν καθ' ἑαυτόν.

Μετά τινος στιγμᾶς ἀνέκραξε:

— Ζῆ!

Ἡ Ἰωάννα ἐκινεῖτο, ἡ Ἰωάννα ἀνέπνεεν. Ὁ Λυκογιάννης τὴν εἶδεν, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς και ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὑπὸ χαρᾶς. Ἐν τοῖς δακρύοις τοῦ τοσοῦτον ἀλλοκότου τὴν ὄψιν ἀνθρώπου ὑπῆρχε τι τὸ μεγαλοπρεπές, ἅμα δὲ και συγκινητικόν. Ὁ ξένος και ὁ ὑπηρέτης του συνεκινήθησαν βαθῶς. Πρὸ πάντων ὅμως ἡ Ἰωάννα ἀπέσπα τὴν προσοχὴν τοῦ ταξειδιώτου, ὅστις προσβληθεὶς καθ' ἀρχὰς ὑπὸ